

Tam med sinjinami, kot bel labod,
kot da ga sanjam, plava v solncu brod;
galebi tu srebrni vstajajo —
so moje misli, ki to vzhajajo?

Te gledam, svet ubranih harmonij
kot tujec tujca: tukaj jaz — tam ti?
Sem te ustvaril, in sva jaz in jaz,
in vidim le v zrcalu svoj obraz?

Ti bil si, mene ni bilo, ti boš . . .
A zdaj, za hip, je vstal iz tebe mož,
začutil, da je s tabo zvezan prost,
in v tebi, sebi večnost, blaženost.

Večer v pristanu.

Elektrika, plin, rdeči, zeleni signali —
kot bi se žonglerji s slepečimi noži igrali,
vse mešajo, mečejo semtertja jezera vali.

Kar parnik z lopatami ves ta nemir še vznemiri,
ugasne odsvit, spet plasne, v elipsah se širi,
z verigami zvonci, piščalke z rogovi v prepiri.

Navàl na mostiče, pozdravi sprejema, slovesa,
in petje in vzkliki, in tajna solzà iz očesa,
in dim in zastave — fantastična v vihri drevesa.

A dvigni oko: tam, po vsemirja dvori
mirnó razstavljeni nebeški kori.

Jadra.

Mnogo jader po gladini,
mnogo krepkih duš pod njimi —
z vsakim jadrom hrepenenje,
z vsako dušo je usoda.

Da, tako sem rekel, bratje:
ni je v solncu, ni je v vetru,
ni v valovih je nemirnih —
v krepkih dušah je usoda.

